

rette Bemærkninger til Finantsministeren, som det er før, lige overfor Thinget og Publikum at klare de Spørgsmaal, der ere blevne reiste under denne Diskussion, for at denne, efter at den en Gang er begyndt, kan blive afsluttet. — Ved Sagens Forelæggelse yttrede Ministeren, at han ventede den Indsigelse, at det var en stiftet Toldreform, her blev budt. Det er ikke faldet mig ind at rejse den Indvending, skjøndt det maa være saavel Ministeren som ærede Medlemmer bekendt, at Tingen i høiere Grad end jeg lægger Vægt paa, at vi kunne komme til en virkelig fuldstændig Toldreform, men jeg betragter ikke dette som en saadan Grundtætning, at man ikke under givne Forhold skulde kunne behandle et partielt Toldreform eller Forslag til Forandring i Toldtarifferne, navnlig da det er ringe Udbygning til, at en saadan Toldreform snart kan komme til Stede. Naar saa alvorlige Forhold foreligge som de, der efter Lovforslagets Motiver og efter Ministerens Udtalelser, før saa vidt man tør lægge nogen Vægt paa dem, have foranlediget dette Lovforslags Fremkomst, saa der ikke være nogen afgjørende Hindring for at behandle Sagen, selv om man ønsker en fuldstændig Toldreform. Men det er uberettiget af Finantsministeren at sige, at Erfaringen taler for, at en Toldreform ikke er let gennemførlig hos os. Saaledes som den nuværende Finantsminister har taget Told sagen, ja, saa bliver den overordentlig vanskelig at gennemføre, men at den i og for sig skulde være vanskelig at gennemføre under en Regjering, som forstod at tage Hensyn til de Anskuelse, som findes saa vel i det ene som i det andet Thing, det maa jeg bestridde, og jeg skal særlig henvise til, at dersom det Forslag, som i 1873 blev forelagt Landstinget af den daværende Finantsminister Krieger, var kommet her til Folkethinget, da vilde dette Forslag efter sit hele Indhold, saa vel i finantsiel Henseende, som med Hensyn til dets egentlige Toldgrundtætning, efter min Overbevisning være bleven gennemført. Men selvfølgelig forøger det Vanskeligheden ved en alvorlig Toldreform, at der er gaaet saa overordentlig lang Tid hen, siden den sidste Toldreform fandt Sted i 1863. Finantsministeren udtalte sig imod hyppige Revisioner af Toldloven, der kunde fremkalde Forstyrrelser i de økonomiske Forhold. Sa, det kunne de let, hvis de ere gennemgribende, men dersom Grundtætningen i Forordningen af 1797, at en Toldlovsrevision bør finde Sted hvert 3die Aar, i Virkeligheden blev gennemført, vilde saadanne Forstyrrelser overordentlig let kunne undgaaes, og det er en af de største Anker, der vistnok

kan reises imod det Ministerium, der fulgte efter Grundlovsforandringen i 1866, og hvoraf den nuværende Finantsminister jo ogsaa var Medlem, at det ikke i Aarene fra 1866 til 1870 gjorde det mindste Forsøg i Retning af at gennemføre en Toldreform, hvortil det havde særlig Opfordring, efter sin Hertugdømmernes Afstaaelse havde forandret Grundlaget for den daværende og ogsaa for den nuværende Toldlovgivning paa mange væsentlige Punkter. Da saa i 1871 Bestræbelserne for en Toldreform begyndte, var der allerede hengaaet en længere Aarrække, og Vanskelighederne havde ophobet sig.

Finantsministeren betegnede i den Tale, som han holdt i Gaar, Landbruget som det store Bakdyr, paa hvilket man læsede alle Byrder, ogsaa med Hensyn til Toldafgifter. Det er fuldstommen rigtigt, og det er, maa jeg sige, første Gang, det er bleven erkjendt fra Regjeringens Side, at der burde ske den Forandring deri. De tidligere Lovforslag, som ere fremkomne fra Regjeringens Side, have ikke i mindste Maade søgt at fremkalde nogen Forandring deri, de ere gaaede ud paa at bevare de nuværende Forhold, at Landbruget kommer til at stutte til Industrien paa alle mulige Omraader. Dette Forslag erklærer det for sin Opgave at gøre det, men det gjør det i Virkeligheden ikke. Det er tilstrækkelig blevet godtgjort af tidligere Talere, at den Told, der skal lægges paa Byg her i Landet, den vil ikke bidrage til at forhøje Bygprisen, og naar den meget ærede Minister henviser til, at det er den mindste Del deraf, som er egnet til Udførsel, medens derimod den store Del, der forbruges af Landet selv, og som for en væsentlig Del er af mindre god Bestaaelse, vil forbyres, er det heller ikke Tilfældet. Prisen saa vel paa den ene som paa den anden Art Byg vil rette sig efter Verdensmarkedets Pris, og et lille Land som Danmark med en saa ringe Bygproduktion i Forhold til Udlændet og med et saa ringe Bygforbrug i Forhold til Udlændet vil ikke, hverken med Hensyn til bedre eller ringere Byg, kunne udøve nogen som helst Indflydelse paa Verdensmarkedets Pris, det er kun som en Druabe i Havet. Det gælder ganske afgjort om de Kornsorter, som man udfører, for hvilke Udførselen overstiger Indførselen, og det er den for Byggens Vedkommende vedblevet at gøre. At lægge Told paa Rugen kunde maadige have fordyret Rugen; men jeg behøver ikke at sige, at det er en Tanke, jeg for mit Vedkommende fuldstændig afviser, og selv om Finantsministeren skulde komme med et saadant Forslag, vil jeg under ingen tænkelige Omstændigheder gaa ind derpaa.